

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 09/05/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 68

CHÁNH GIÁC CỦA PHẬT PHÁP MỚI LÀ TIÊU CHUẨN

Hòa Thượng nói: *“Tiêu chuẩn của giác ngộ, chánh giác là như thế nào? Tiêu chuẩn thứ nhất là phải hiểu rõ chân tướng của vũ trụ nhân sanh. Hiểu một cách đúng đắn chân tướng của vũ trụ nhân sanh là thấu hiểu một cách tường tận đối với vũ trụ nhân sanh. Tiêu chuẩn thứ hai là phiền não nhẹ, trí tuệ ngày càng lớn. Chúng ta phải đoạn được phiền não, phiền não đoạn thì trí tuệ nhất định sẽ sinh ra. Khi chúng ta có trí tuệ thì nhất định có thể diệt hết “tham, sân, si, mạn”, khi đó chúng ta sẽ phù hợp với tiêu chuẩn của giác, chánh, tịnh. Đây mới gọi là chánh giác”*.

Tà ma ngoại đạo cũng dùng những khái niệm này nên nhiều người học Phật không phân biệt được đâu là giả, đâu là thật. Trước đây, tôi cũng giống như mọi người, không phân biệt được chánh tà, thật giả, Hòa Thượng đã giúp chúng ta nhận biết. Hòa Thượng nói: *“Chánh giác của nhà Phật mới là tiêu chuẩn”*. Chúng ta tu học Phật pháp mà chúng ta ngày càng buồn phiền, chướng ngại thì chúng ta đã tu sai. Tiêu chuẩn của nhà Phật không quá cao, không quá khó, mọi người đều có thể làm được.

Chúng ta không cần phải được một vị nào đó truyền thụ mật pháp thì mới có thể đạt được cảnh giới thượng thừa của pháp tu. Chúng ta thật làm thì chúng ta sẽ chân thật có thành tựu. Hòa Thượng dạy chúng ta nhiều lần là phải: *“Lão thật, nghe lời, thật làm”*. Nếu chúng ta lão thật, nghe lời, thật làm thì chúng ta nhất định có thành tựu.

Hòa Thượng nói: *“Các nhà khoa học, nhà triết học cũng nhận biết được vũ trụ nhân sanh, họ cũng giác nhưng đó không phải là chánh giác”*. Các nhà khoa học không có chánh giác, nếu chúng ta nghe theo lời họ thì chúng ta sẽ làm sai!

Hòa Thượng từng nói: *“Nếu người thế gian có thể giải quyết được mọi vấn đề thì Phật Bồ Tát không cần phải xuất hiện”*. Nếu chúng ta có thể làm được mọi việc thì Phật Bồ Tát xuất hiện ở thế gian sẽ không cần thiết. Người ở thế gian không thể giải quyết được vấn đề một cách triệt để nên Phật Bồ Tát đến giúp chúng ta.

Ngày nay, người hiện đại thường không thích nghe theo lời Cha Mẹ, Thầy Cô, người trẻ thường cho rằng cách dạy con theo phương pháp hiện đại tốt hơn phương pháp của người xưa. Chúng ta quên rằng Cha Mẹ đã từng nuôi dạy chúng ta trưởng thành, khỏe mạnh. Chúng ta không nghe lời Cha Mẹ, Thầy Cô thì chúng ta không thể có thành tựu. Chúng ta phải hết sức phản tỉnh về điều này!

Các bậc A-La-Hán đã đạt được tiêu chuẩn của chánh giác, các Ngài đã đạt được Lưu tận thông, không còn sinh tử luân hồi. Phạm phu chúng ta giống như người đang lội qua sông, nếu như không có chiếc bè thì chúng ta không thể qua được bên kia bờ. Lời dạy của Phật, của Lão sư chính là chiếc bè. Chúng ta đã học với Hòa Thượng hơn 5 năm, qua gần 2000 buổi học, chúng ta đã dần nhận rõ tà, chánh. Tiêu chuẩn của nhà Phật là chánh.

Hòa Thượng nói: **“Tiêu chuẩn của nhà Phật là chúng ta tu hành phải đạt đến được vô thượng chánh đẳng, chánh giác. Vô thượng chánh đẳng, chánh giác chính là không gì không biết, không gì không thể”**. Chúng ta không biết gì, không thể làm được gì vì chúng ta đang bị phiền não, tập khí điều khiển. Phiền não, tập khí đã ngăn ngại tất cả năng lực của chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“Phật đã vì chúng ta giảng tường tận chân tướng của vũ trụ nhân sanh. Có rất nhiều việc chúng ta vẫn chưa thể hiểu được vì hiện tại, năng lực của chúng ta chưa đạt đến được. Tư tưởng, học thuật, khoa học kỹ thuật của chúng ta vẫn chưa giải quyết được tất cả các vấn đề”**. Chúng ta chưa hiểu, chưa phát hiện ra một số vấn đề nhưng chúng ta đừng cho rằng những vấn đề này là không có. Đây là do năng lực của chúng ta chưa thể nhìn thấy. Trước đây chưa có kính hiển vi, Thích Ca Mâu Ni Phật đã nói, trong một bát nước có tám vạn bốn ngàn con vi trùng. Nhiều người nghe lời này thì phỉ báng vì mắt thường của họ không thể nhìn thấy. Cách đây gần 20 năm, một người học trò học ngành y nói với tôi, mỗi buổi sáng khi chúng ta thức dậy, số lượng vi khuẩn trong miệng chúng ta nhiều giống như dân số của địa cầu.

Hòa Thượng nói: **“Người Ấn Độ xưa đã nói về sáu cõi luân hồi, thế nhưng họ không có cách vượt ra ngoài sáu cõi luân hồi. Những tôn giáo ở Ấn Độ xưa hiểu rõ ràng, tường tận về sáu cõi luân hồi, nhưng họ không hiểu vì sao có sáu cõi luân hồi, con người có thể vượt thoát sáu cõi luân hồi hay không? Họ biết được cái lý đương nhiên của nó nhưng họ không biết được cái sở dĩ nhiên của nó, cho nên Thích Ca Mâu Ni Phật xuất hiện ở thế gian giúp chúng ta giải quyết vấn đề này. Nguyên nhân căn bản của sáu cõi luân hồi là vì mình mê mất đi chính mình.”**

“Mê mất đi chính mình” nghĩa là chính mình vốn dĩ là thuần tịnh, thuần thiện, có năng lực, trí tuệ, đức tướng giống như Phật. Hiện tại, chúng ta đã bị tập khí, phiền não làm mê mất. Các tôn giáo của Ấn Độ xưa đã nhìn thấy có sáu cõi luân hồi. Sáu cõi luân hồi đều do nghiệp lực của con người. Thế giới Cực Lạc không có sáu cõi luân hồi

đây là vì không có nhân nên không có quả. Chúng sinh ở thế gian tạo nhân của sáu cõi nên nhận quả là đến sáu cõi.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta đã mê mất vô thượng chánh đẳng, chánh giác. Phật nói, tất cả chúng sanh đều có trí tuệ, năng lực, tài năng tròn đầy, bình đẳng. Ngày nay, chúng ta không có những năng lực đó vì chúng ta đã “mê mất chính mình”.**

Chúng ta có tập khí là chúng ta làm mọi việc vì ảo danh, ảo vọng, không chân thật làm vì muốn giúp ích cho chúng sanh. Người thế gian chỉ làm những việc có lợi cho mình. Ngày nay, nếu người nào làm không vì lợi cho chính mình thì mọi người cho rằng họ có mưu đồ. Người làm việc tốt thường gặp nhiều phiền phức. Hòa Thượng thường nói: **“Việc tốt lắm dày vò!”**. Hôm trước, khi tôi đi tặng rau, có người nói, rau này rất non nên khi ăn có thể bị đau bụng, rau già mới có chất xơ. Chúng ta làm việc tốt, nếu chúng ta không có lòng nhẫn nại thì chúng ta sẽ bỏ cuộc.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp không nói chúng ta mê từ bên ngoài mà chúng ta mê mất ở bên trong. Chúng ta đã mê mất đi tự tánh cho nên mới có hiện tượng của sáu cõi luân hồi”**. Chúng ta mê nên chúng ta chạy theo cái giả. “Cái giả” là ảo danh, ảo vọng, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”. Chúng ta luẩn quẩn với những thứ này nên hình thành nên sáu cõi luân hồi. Nếu chúng ta không mê vì những thứ này thì sẽ không có sáu cõi luân hồi vì chúng ta không tạo nhân.

Trong “*Thái Thượng Cảm Ứng Thiên*”, có kể câu chuyện về ông Trương Thái Viên, ông nghe nói trong Địa ngục có hình phạt nằm trên giường sắt, ôm cột đồng sắt cháy đỏ, ông cảm thấy thương xót cho các tội nhân nên muốn phán quan thay đổi những hình phạt. Phán quan cho tiểu quỷ dẫn ông đến xem Địa ngục Vô gián, khi ông bước vào nơi để xử phạt các tội nhân thì ông không nhìn thấy bất cứ hình phạt nào. Sau đó, ông hiểu rằng, chúng sanh có nghiệp cảm Địa ngục vô gián thì mới nhìn thấy những hình ảnh, hình phạt của Địa ngục vô gián. Chúng sanh đủ nhân duyên, phước báu thấy được cảnh giới Phật thì mới có thể thấy cảnh giới đó. Người khác nhìn thấy một cảnh giới nào đó nhưng chúng ta không nhìn thấy thì không vì chúng ta không có nghiệp đó. Chúng ta mê mất chính mình nên chúng ta mới chạy theo tập tánh, tập khí, phiền não.

Hòa Thượng nói: **“Nếu như chúng ta chân thật giác ngộ thì không còn sáu cõi luân hồi. Đây chính là vấn đề giữa mê và giác”**. Chúng ta mê thì chúng ta chìm đắm trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Chúng ta phải nhìn thấu chân tướng sự thật. Chúng ta quán chiếu chúng ta làm có phải vì “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tư lợi*” hay không?

Ngày ngày, mọi người dùng Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền soi tôi, đến khi không tìm thấy vấn đề gì thì họ mới không soi tôi nữa. Tôi không cảm thấy áp lực mà

tôi cảm thấy bình thường. Chúng ta chỉ cần thật tu hành, thật làm theo lời Phật dạy là được, cho dù chúng ta làm chưa tốt nhưng chúng ta đang thật làm thì người khác sẽ nhận ra là chúng ta đang thật làm.

Khi chúng ta chân thật giác ngộ, chúng ta không tạo ra nhân của sáu cõi luân hồi thì sẽ không có sáu cõi luân hồi. Sáu cõi luân hồi có vì chúng ta tạo ra nhân của sáu cõi luân hồi. Tất cả đều là chúng ta “*tự tác tự thọ*”, chúng ta tự làm tự nhận lấy. Người thế gian thường nói: “*Thiên đường hữu lộ vô nhân đáo, Địa ngục vô môn hữu khách tầm*”. Thiên đường có lối đi nhưng không có người đến, Địa ngục không có cửa nhưng nhiều người tìm đến. Điều này giống như người thế gian nói: “*Chúng ta không chọn nơi an vui mà chúng ta tự tìm đường đến chỗ chết*”. Chúng ta tự tạo cho mình cảnh giới Địa ngục, không phải do Diêm Vương hay Phật Bồ Tát tạo ra cho chúng ta.

Trong cuốn “*Lâm chung cần biết*” nói, khi chúng ta chuẩn bị rời khỏi thân xác, chúng ta sẽ nhìn thấy rất nhiều luồng ánh sáng, có luồng ánh sáng khiến chúng ta khiếp sợ, có luồng ánh sáng khiến chúng ta ưa thích. Có người nhìn thấy ánh sáng họ ưa thích, khi họ đi đến luồng ánh sáng thì đó là cõi Địa ngục, cõi Ngạ quỷ hoặc cõi Súc sanh. Cảm giác này tôi đã trải qua một lần. Ngày trước, khi tôi bị bệnh rất nặng, tôi nhìn thấy một thế giới có rất nhiều khói, tôi nhìn thấy mọi người nhưng mọi người không nhìn thấy tôi, khi tôi tỉnh lại thì tôi nhận ra mình vừa đi vào cõi Ngạ quỷ. Hình ảnh tôi nằm mơ giống với hình ảnh về cõi Ngạ quỷ mà tôi đã được đọc. Nếu khi đó tôi ra đi thì chắc chắn tôi đi vào cõi Ngạ quỷ. Đây là nghiệp cảm của chúng sanh.

Có chúng sanh cảm thấy sợ khi nhìn thấy ánh sáng của Phật. Ngày trước, ở cư sĩ Lâm, Singapore, có các chúng sanh các tầng không gian khác đến xin với Hòa Thượng là họ muốn đến nghe pháp. Hòa Thượng nói, họ có thể đến giảng đường, ở giảng đường ngày ngày đều có giảng pháp. Những chúng sanh này nói, họ không thể vào được giảng đường vì ánh sáng nơi đó rất mạnh. Từ đó, ở tầng 4, cư sĩ Lâm Singapore luôn mở tivi để các chúng sanh các tầng không gian khác có thể đến nghe pháp.

Hòa Thượng nói: “***Sáu cõi luân hồi cũng giống như chúng ta nằm mộng, trên Kinh đã nói: “Trong mộng rõ ràng có sáu cõi, tỉnh mộng rồi không, không cả đại thiên”.*** Điều này giống như chúng ta đang nằm mộng, khi chúng ta tỉnh rồi thì chúng ta không còn nhìn thấy cảnh trong mộng nữa. Khi chúng ta nằm mộng, chúng ta nhìn thấy rất nhiều người nhưng khi chúng ta tỉnh mộng, chúng ta không còn nhìn thấy ai.

Hòa Thượng nói: “***Khi chúng ta mê thì giống như chúng ta đang nằm mộng, khi mê thì có sáu cõi luân hồi, sáu cõi luân hồi chân thật có nhưng nó không phải là thật. Khi ta mê cũng giống như chúng ta nằm trong giấc mộng, thế nhưng chúng ta ở trong mộng mà chúng ta không hề biết chúng ta đang nằm mộng. Nếu như chúng ta ở trong mộng mà chúng ta biết đó là mộng thì chúng ta sẽ tự tại đối với cảnh mộng***”.

Cảnh trong mộng có, chúng ta nhìn thấy rõ mọi thứ nhưng nó không thật có. Nhiều người sau khi tỉnh mộng thì hoảng hốt. Khi còn nhỏ, tôi nằm mộng thấy bị ma đuổi, tôi rất hoảng sợ, khi tỉnh dậy tôi sợ toát mồ hôi. Nếu chúng ta đang nằm mộng mà chúng ta biết: “*À! Đây chỉ là giấc mộng!*” thì chúng ta sẽ cảm thấy rất tự tại. Nếu trong giấc mộng, khi chúng ta nhìn thấy ma mà chúng ta đề khởi được câu Phật hiệu, chúng ta niệm Phật thì Ma không thể làm gì được chúng ta. Tôi cũng đã từng có trải nghiệm về điều này. Một lần, khi tôi nằm mơ thấy ma thì tôi nhớ đến câu Phật hiệu, khi tôi niệm Phật thì ma không thể làm gì được tôi. Trong giấc mộng mà chúng ta biết chúng ta đang nằm mộng, chúng ta điều hành được giấc mộng thì chúng ta tự tại.

Hòa Thượng nói: “***Nếu chúng ta ở trong giấc mộng mà chúng ta biết mình đang mộng thì giấc mộng đó nhất định sẽ rất thú vị, nhất định sẽ rất tự tại. Nhà Phật nói, Phật Bồ Tát ở thế gian là “du hý thần thông”. Các Ngài biết được các Ngài đang ở trong cảnh mộng. Chúng ta đang nằm mộng mà chúng ta không biết mình đang mộng nhưng các Ngài biết rõ là các Ngài đang ở trong mộng. Do vậy tâm tình, cảnh giới của chúng ta hoàn toàn khác với Phật Bồ Tát.***”

Cảnh ở thế gian này là cảnh mộng. Phật Bồ Tát ở thế gian nhưng các Ngài rất tự tại, không bị cảnh ở thế gian chi phối. Chúng ta gặp cảnh vui, buồn thì cảm xúc của chúng ta sẽ bị xoay chuyển. Chúng ta nắm tay Phật Bồ Tát, Phật Bồ Tát ở thế gian nhưng tâm các Ngài thanh tịnh, không bị chi phối bởi cảnh ở thế gian, tâm chúng ta thì chìm đắm trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Phật Bồ Tát “*du hý thần thông*” vì các Ngài biết mình đang ở trong cảnh mộng, các Ngài đang điều khiển giấc mộng. Chúng ta đang ở trong giấc mộng nhưng chúng ta không biết nên chúng ta bị cảnh mộng chi phối. Cảnh vui không phải là thật vui nhưng chúng ta khởi tâm ưa thích, cảnh buồn cũng không phải là thật buồn nhưng chúng ta vẫn khởi chán ghét, phiền não. Tự chúng ta tạo phiền phức cho chính mình đây là chúng ta tự mình làm, tự mình chịu.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc, chánh giác của Phật pháp mới là tiêu chuẩn. Ngày trước, có một người bị đụng xe ngã xuống đất, sau đó, có người đến làm một vài thao tác thì người kia tỉnh lại, chúng ta cho rằng họ có phép thần thông nhưng đó chỉ là họ dùng ma thuật. Ở thế gian, không ai thoát được Sinh – Lão – Bệnh – Tử. Trên Kinh kể câu chuyện, một người mẹ bị mất con, người mẹ này đến xin Phật cứu con của họ, Phật đồng ý cứu con của bà nhưng với điều kiện bà phải xin được tro bếp của một gia đình nào chưa từng có người chết. Bà đi đến nhà nào thì họ cũng nói trong nhà đã từng có người mất. Tử vong là kết quả của kiếp con người mà không ai có thể tránh được, con của bà cũng nằm trong định luật này. Chúng ta hiểu được định luật này để chúng ta không quá sầu khổ, quá đau thương trước Sinh – Lão – Bệnh – Tử . Đây là chánh giác.

Hòa Thượng nói: “**Chánh giác chính là thấu hiểu được chân tướng, sự thật của vũ trụ nhân sanh**”. Chánh giác có thể giúp người đoạn trừ tất cả “*tham, sân, si, mạn*”. Có những người tu hành nhưng không thể đoạn trừ “*tham, sân, si, mạn*”, đây là họ đã tu sai. Người chân thật tu hành thì phải đoạn trừ “*tham, sân, si, mạn*”, đây là tiêu chuẩn để chúng ta có thể chọn được Thầy tốt, bạn lành.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!